

— Какво искашъ, Глистра?

— Господарю, рече той, дошелъ е единъ капетаниинъ и настоятелно иска да вы види

— Самъ ли е?

— Самъ.

— Че какво иска?

— Не знамъ.

— Кажетъ му да доде горѣ.

— Глистра излѣзе, а младыйтъ супругъ рече къмъ супругата си.

— Виждашъ ли че можимъ да образуваме единъ добръ гражданинъ отъ тогози Глистра? Той бѣше злодѣецъ, а сега е добръ чловѣкъ и веренъ и честенъ слуга.

— Наистина, отговори младата супруга. Но ако пыташъ мене, азъ никога не давамъ пълно довѣріе на чловѣцы които нематъ сърце, и са навигнали на лошья животъ.

Между туй Глистра введе непознатия капетаниинъ, който, като поздрави съ дълбоко почитаніе младытъ супругы, спрѣ са съ наведенны очи, и рече:

— На господина Сотира ли имамъ честь да говорѣ?

— Да, капетане, отговори младыйтъ супругъ.

— Ще отивате ли утрѣ за Крымъ!

— Не, въ другый день.

— Съ правителственъ ли корабъ?

— Точно тѣй; той е онзи тамъ.

— Ще са забавите и погубите. Той корабъ е много бавенъ и много ветъ и помислите си добръ; иматъ да плавате по Черно море.

— А вый какво искате да ми предложите?

— Азъ трыгвамъ утрѣ вечеръ за сжщото мѣсто, корабтъ ми е много бързъ и новъ; третѣ пжтуванье прави сега.

— Слѣдователно?

— Слѣдователно, ако обычате да ны почетете, готовы